

נְהוֹרָא

אור העבודה הפנימית בדרך הבעש"ט הק'

<p>שבועות - נשא תשפ"ו גליון ערה</p>	<p>עוד אב"י חי תנו רבנן מעשה</p>	<p>דבר שבמנין, אפילו באלף לא בטיל - אכן קשור אלי? שערי השפעה</p>	<p>לקראת החתונה הגדולה דבר הבעל שם טוב</p>	<p>מהי "דרך החסידות"? נהורא מעליא</p>
---	--	--	--	---

הוקם לעי"נ הגה"צ רבי משה ב"ר יוסף צ"ל אב"ד טורדא

נהורא מעליא

דבר המערכת

מי גילה רז זה לבני?

מה מונח מאחורי ה'רז' של הכרזת "נעשה ונשמע"

בבחינת "אכן אתה קל מסתתר", שהרי הבורא ב"ה לא ברא עולמו לתוהו, יש כאן סיבה, יש כאן יחוד, החתן ממתין על הכלה, הקב"ה ממתין על כנסת ישראל.

וכתב ה'תולדות' (צפנת פענח פר' תרומה): "שמעתי ביאור ש"ס (עירובין נד.) 'האי עלמא כבי הלולא דמיא', כמו הלולא שיש בו כמה טרחות, ותכלית הכל לתיבת הרי את מקודשת 'לי' שאומר החתן להכלה וכו'. והנמשל מובן, כי תיבת 'לי' הוא שורש בדביקות".

זהו עיקר הבדיקה שבדקים אותנו בימי העומר, האם להכניס אותנו לפנים ביום שבועות שאז מתרחש 'יום חתונתו' או שמא אנו נדחים לחוץ.

בדיקה זו אינה בודקת אותנו בקיום מצוות ועבירות, אלא בעיקר במידות שבלב, כמה אהבה ויראה יש לנו לאבינו שבשמים, כמה קשר יש לנו, וכמה אנו חפצים להשתתף בחדוות היחוד.

מי שזוכה לעבור את הבדיקה, ומגלה שרצונו להתאחד עם הבורא ית' בכל מהותו ומציאותו, אזי מתחילה הארת היחוד להאיר בלבבו, וקול דודי דופק פתחי לי, החתן העליון יחיד ומיוחד קורא בנעימים אל הכלה העליונה כנישתא דישאל ומכריז ואומר: 'פתחו לי', פתחו את חדרי הלב כדי שיוכל

אור הנשמה להאיר בתוך לבבכם באש קודש ובסילודין בנועם היחוד העליון של הבורא עם הבריא, יחוד המלך עם מלכותו, ויחוד אבינו שבשמים עם בניו עדת ישראל.

וכתב ה'תולדות' שכאשר הציע הקב"ה את התורה לאומות העולם, שאלו כולם 'מה כתיב ביה' כי נדמה בעיניהם כאילו הקב"ה הולך למסור כאן הוראות ופקודות, ולכן נדחו על אתר, אבל כלל ישראל קפצו והכריזו 'נעשה ונשמע' ולא שאלו על הפרטים, כי הבינו שיש כאן 'יום חתונתו', הם מתחננים כביכול עם הקב"ה, וכל זה כי זכו להשיג שיש כאן 'סוד' נעלם של יחוד המסתתר בתוך הפרטים של התורה.

ולכן אמרו חז"ל (שבת פח.): "בשעה שהקדימו ישראל נעשה ונשמע, יצתה בת קול ואמרה להן: מי גילה לבני רז זה שמלאכי השרת משתמשין בו", ולא נתפרש מהו אותו 'רז' שמלאכי המשרת משתמשין בו, אך לפי מאמר הבעש"ט יובן היטב, כי אכן עצם הכרזת 'נעשה ונשמע' מוכיח שישאל זכו להשיג את אותו 'סוד' ו'רז' זה.

על פי "אש המועדים" - שבועות

דברים נוראים נאמרו בזוה"ק (אמור צז.), כי מנחת העומר היא 'בדיקו דאשת חיל' ודומה למנחת הסוטה שהאשה מביאה כשהבעל רוצה לבדוק האם נאמנת לו, וכן ימי העומר - שיש בהם מרידות כענין המים המרים - בודקים את האיש הישראלי האם נאמן להקב"ה גם כשעברו עליו ימי דין וימי קטנות.

אם היהודי הצליח לעבור את הבדיקה, יש לו רשות להכנס אל ארמון המלוכה ולהשתתף בשמחת היחוד הנעשה שם. ובאם לא, הוא נדחה לחוץ.

הבעש"ט הק' גילה להמגיד ממעוריש (כתבי קודש יב.), שגם מי שלא עבר את הבדיקה יכול להכנס אל ארמון המלוכה, אבל כניסה זו היא רק כלפי חלק העשיה החיצונית, אך מצד המהות הפנימית נחשב כאילו עומד בחוץ.

למה הדבר דומה? לשני אנשים הנכנסים לשמחת נישואין, שניהם רואים את אותם הפרטים: את האולם, את כלי הנגינה, את הריקודים, את השולחנות ואת המאכלים, אבל אחד מהם יודע שיש כאן 'חתן וכלה', והשני אינו יודע כלום, הוא אוכל, שותה, רוקד, בלי להבין את ה'סוד' שיש בחתונה, ובלי להבחין שמאחורי המחיצה יש צד נוסף - כלה באפריון כלולתה.

זה השני, לכאורה משתתף כמו שאר כל אחד ואף רוקד שמחה יתירה. אבל באמת אינו משתתף כלל בשמחת היחוד הפנימית, אלא מתעסק בדברים החיצוניים בלבד. מצד המהות הפנימית - נחשב כאילו נשאר עומד בחוץ ולא נכנס כלל פנימה, ואפילו אינו מבין שהוא בחוץ.

הווי אומר: יתכן ששני אנשים מביטים על אותו דבר, אבל כל אחד רואה דבר אחר לגמרי. אחד גילה את הסוד הפנימי, והשני נשאר במבט החיצוני.

וכך גם בעולם הזה - טמון כאן 'סוד' נסתר, שהוא ענין היחוד - 'יחוד קוב"ה ושכינתיה'. כל העולם הוא חתונה אחת גדולה, 'האי עלמא כבי הלולא דמיא' (עירובין נד.), אנו מסתכלים ורואים שיש כאן בעולם מצוות ועבירות, תורה ותפילה, עליות וירידות, שחר ועונש, שבתות ומועדים, אך יש כאלו שרק לאחר מאה ועשרים יגלו שהיה כאן 'סוד' שלא הצליחו לעמוד עליו, היה כאן 'חתן וכלה', מאחורי המחיצה הסתרת, כאן הקב"ה, משיג מן החלונות מציץ מן החרכים,

נקודת התורה -

אור הבעש"ט

אחת השאלות הנפוצות היא: **מה חידשה תורת החסידות?**

האמת היא, שתורת החסידות לא חידשה כלום! אלא מה כן?

היא הזכירה את מה שנשכח.

או יותר נכון, האירה את האור שנחשף.

כי ברור שלתורה הקדושה יש תכלית. שהרי אפילו השכל המגושם מבין, שלא ייתכן שה' נתן לנו תורה מלאה הלכות ופרטי הלכות - ללא נקודה פנימית אחת שמחיה את כולה.

ומהי אותה נקודה פנימית עליה עומדת כל התורה הקדושה?

מגלה לנו משה רבינו לאחר מתן תורה: **אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלוקים, אין עוד מלבדו!**

זהו סיכום כל המעמד ונקודת התורה כולה. ומה קרה לפני כ-300 שנה?

ה' ראה שהעולם נעשה שמם וחשוך; שמם - מבלי החיות הפנימית של העולם.

חשוך - מהאור הפנימי של העולם.

למה?

כי נקודה זו נשכחה! וברגע שהיא נשכחה, נראתה התורה הקדושה כספר טכני וחסר חיות ח"ו. וממילא, איבד גם העולם את חיותה - **כי התורה הקדושה היא-היא חיות העולם!**

מה עשה הקב"ה?

שלח לנו למחיה את רבינו הבעל שם טוב זי"ע;

הוא זה שהפריח מחדש בעולם רוח חיים. הוא זה שהאיר את העולם באור האמת.

מהו אורו ומהי רוחו?

אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלוקים, אין עוד מלבדו!

זה מה שמחיה אותנו עד היום הזה, מגדול ועד קטן, בכל מצב ובכל דור - דרכו ודרך תלמידיו הקדושים.

לא מקרה הוא.

שיום התחדשות נתינת התורה ויום התחדשות אור הצדיק - המתחדש ביום הסתלקותו,

חלים ביום אחד - ביום השבועות.

א פרייליכ'ן יום טוב, און מ'זאל האבן געפולט אלעס גוט'ס!

ידידכם: ישעיה יצחק פרידמאן

עוד אבי"י חי

המעשה החל בערוב ימיו של רבינו אור שבעת הימים מרן י"שראל ב"ן איליעזר הבעל-שם-טוב הקדוש ז"ע, כאשר אל הקדוש פנימה באתה אישה אחת מאחת העיירות שמסביב, ושפכה את מר ליבה, כי זה שנים רבות כבר חלפו ועברו מאז נישואיה, ועדיין לא נפקדה בזרע של קיימא.

"רבי" שחה האישה בנהי בכי תמרורים, "העתר נא בעדי, שכבר אזכה לחבוק ילד".

בחמלה רבה האציל עליה רבינו הבעל-שם-טוב הקדוש את ברכתו הטהורה, ואכן בחסדי ה' התקיימה ברכת צדיק, וכעבור שנה חבקה בן זכר בשעה טובה.

שמחתם של ההורים, אף של כל קרוביהם ומכריהם וכל יהודי עיירת מגוריהם, לא ידעה גבולות, ומאז לידתו היו מתמסרים בכל מאודם לחינוכו ולגידולו של הילד, ולא חסכו שום פרוטה או מאמץ לצורך כך. הם שכרו עבורו את המלמדים המומחים ביותר, והשקיעו רבות שלא יחסר לו כל טוב, ברוחניות ובגשמיות. ואכן מהחל לגדול כבר החלו לראות פרי בעמלם, כשהוא עשה חיל בלימודו, והיה לילד מצוין שעשה נחת רוח ליוצרו ולהוריו.

אלא שלפתע חשך עולמם בעדם, ושמחתם הפכה לאבל גדול, כאשר חלה הבן החביב, רחמנא ליצלן, והוא שבק חיים לכל חי.

לרוב צערם ויגונם, יצאו ההורים האומללים שוב שנית לעיר מעזיבו, כשגוויית הילד הנפטר על גביהם. הם ביקשו לבוא ולבכות בפני הצדיק, על אובדן הילד שנולד בברכתו, אך משהתקרבו ובאו העירה נודע להם שרבינו הבעל-שם-טוב הקדוש כבר אינו בחיים עלי אדמות, כי מאז שבירכם בלידת הילד ועד הנה, כבר נסתלק ועלה לגנוי מרומים בחג השבועות של שמת תקי".

בצר לו, לקח האב האומלל את גויית בנו בזרועותיו ונטלו אל בית העלמין שבפאתי מעזיבו, שם נכנס

דבר הבעל שם טוב

לקראת החתונה הגדולה

חתונה אינה נמדרת בנתונים יבישים. חתונה נמדרת אך ורק בעומק שבה, בהתרגשות שבאורה, ובעיקר ברמת האמת שנמדרת במוכנות להקים בית נאמן בישראל, דבר המשעבד את שני הצדדים לכריתת הברית.

לפעמים חתונה שעברה בהצלחה, בדיוק לפי התוכניות של המארגן, היא כשלון מוחלט. אם המארגן אינו יודע היכן הקטעים המשמעותיים של החתונה, היכן צריך לתת לדמעות זלזול בלי להאיץ ולמהר, והיכן צריך לתת לרגלים להשמע לקול הלב, הוא עלול להכשיל את החתונה כולה.

•

חג השבועות שאליו אנו נכנסים, הוא הביטוי האמיתי והמדויק ביותר של חתונה, מעמד שבו השמחה והשעבוד כרוכים זה בזה. ככל שהחתן והכלה נכונים יותר למסור את עצמם זה למען זה, ובעיקר למען המטרה המשותפת שהיא הכנת בית להקב"ה, כך גדלה השמחה הכרוכה בנישואין, המייסדת את העמודים האיתנים של הברית לדורי דורות.

חג השבועות הוא יום טוב שמכוון בסדר המועדים כנגד יצחק, כך, כנגד מידת הגבורה. היתכן הלא חג זה הוא חג שכולו רומים וחסדים, ובו מתגלים הרחמים העמוקים ביותר של הכתר העליון?

בשונה מחג הפסח שמבוסס על אהבה, ובסדר המועדים הוא כנגד אברהם אבינו, כאשר כל אחד מישראל יושב על שולחן אבי שבשמים, ומקבל

אל האהל וניגש אל הציון הקדוש. "רבי", שאג בלילה, "וכי אל הנער הזה התפללנו? וכי זה נקרא שפעלת לנו ישועה?" - - -

ואז, מרוב צער ובהלה, לא חשב האב הרבה, אלא הניח את הבן הנפטר ליד המצבה הקדושה, ופנה לציון הקדוש ורטן בתמימות רבתי: "הנני משאיר אותו לפניך, ואם תרצה תשיבנו אלינו כשהוא בריא ושלם...."

ויצא מן האהל.

באותם רגעים נוראים, התעוררו רחמי שמים על ההורים ועל בנם, והילד פקח את עיניו וחזר לתחייה, אף שמע את קולו של רבינו הבעל-שם-טוב הקדוש מפורש יוצא ובוקע מכיוון הציון בקדושה ובטהרה: "עמוד וצא מכאן בזריזות, וקרא נא לאביך כל עוד שאביך נמצא בקרבת מקום!" - - -

את המעשה הנורא הלזה סיפר הרה"ק רבי **יוהשע מבעלזא** ז"ע, בעלותו לפקוד את ציון אביו הרה"ק **ה'שר שלום' מבעלזא** ז"ע, לעת יומא דהילולא דיליה - ז"ך באלול - של אחת השנים, ונרשם לימים על ידי נכדו הרה"ק רבי **מרדכי מבילגורי**א ז"ע ברשימותיו.

ושם נאמה, כי לאחר שסיים הרה"ק מבעלזא לספר את המעשה, פנה לעבר קהל חסידיו שהתלוו אליו, וכה אמר להם בעודו עומד סמוך לציון אביו הקדוש: "הרי ידוע שביום ההילולא יורדת נשמת הצדיק לעולם הזה".

"אשר לכן", סיים בקול נרגש ובנעימה הבעלזאית הכובשת כל לב, "לאמיר שרייען טאטע ווי לאנג דער טאטע איז נאך דא!" (הבה נצעק 'אבא' כל עוד האבא עדיין כאן) - - -

כי אכן כאשר היה באמנה אתו בחיי חיותו, להשפיע שפע רב ואך טוב לישראל, כן גם לאחר פטירתו, הפך אוהל קדשו של רבינו הבעל-שם-טוב הקדוש ז"ע למקום תפילה לרבים, ומכל קצווי המדינות החלו רבים לבוא ולהשתטח על הציון הקדוש, ורבים היו תולים ישועתם בתפילה שהתפללו

במקום הקדוש הזה, ועד עצם היום הזה, רבים הם הפוקדים את הציון הקדוש ורבים נושעו בזכות הצדיק הטמון בו.

ואולם, לא רק בציון קדשו עוד אבינו חי ומשפיע ישועות לבני ישראל, שכן כבר אמרו חכמינו ז"ל (ברכות טו, ב) "צדיקים במיתתן קרויין חיים", ולכן בימא דהילולא דיליה - בחג מתן תורתנו, חופפת ומשפיעה רוחו הכבירה של רבינו אור שבעת הימים ז"ע, על כל בני ישראל בכל מקומות מושבותיהם, ובמיוחד לכל ההולכים בתורתו, והדבקים במשנתו, שאינה אלא חלק בלתי נפרד מאותה תורה קדושה שירדה והתגלה לנו בהאי יומא קדישא על הר סיני. וכמאמרו הנפלא של תלמידו המובהק הרה"ק רבי דוד לייקעס ז"ע ממעזיבו:

"התורה הקדושה - קומה שלימה היא, כקומת האדם. כשם שקומת האדם מורכבת מחמשת החלקים - גוף, נפש, רוח, נשמה, חיה-יחידה, כך גם התורה הקדושה מורכבת מהם. משה רבינו ע"ה בעומדו על הר סיני - גילה לישראל את 'גוף' התורה, רבן שמעון בר יוחאי בזוהר קדשו - גילה את חלק ה'נפש' של התורה, רבינו האריז"ל בתורת הקבלה - גילה את חלק 'רוח' של התורה, רבינו הבעל-שם-טוב בתורת החסידות - גילה את חלק ה'נשמה' של התורה, ואילו את החלק העליון - ה'יחידה' עתיד לגלות מלך המשיח".

ובעקבותיו נתנו גם שאר צדיקי עולם רמזים שונים, על קשר עליון זה, בין חלקי התורה שנתגלו, שלב אחר שלב, נדבך על גבי נדבך, על-ידי המאורות הגדולים הללו, כשכל אחד מקרב את החכמה הזאת קרוב יותר לעם ישראל, ומקרב יותר את העולם אל תיקונו, להביא לימות המשיח (ראה דגל מחנה אפרים, פרשת בשלח; אגרא וכלה פרשת בראשית, צירוף נה-נו).

תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדינו, וזכותו תגן עלינו, אמן ואמן.

לרגל הילולת רבינו הבעש"ט הקדוש ז"ע - חג השבועות

הלכה ומעשה
הרה"ג ר' יודל וויינגארטן שליט"א יו"ר מכון יסוד החסידות

אך מילא זה את כריסו בארוחה דשנה, וכבר אנו מוצאים אותו מחזק אחר יין משובח. וגם כשכריסו כבר מליאה עד אפס מקום, הוא מוצא בה מקום למגוון סוגי קומפוט מכל הסוגים, ושוקולדים משובחים, מבלי לחשוב אחר כאב הראש הממתין לו למחרת.

כך לימד אותנו מרן הבעש"ט, בעל היומא ההילולא, צריך ללמוד מדרכו של בלעם הרשע שיש לו "עין רעה ונפש רחבה". בלעם הרשע מלמד אותנו איך צריך להתנהג בענייני עבודת ה', מי שטעם טעימה של ממש מהיין המשובח של קרבת הקב"ה, אינו שבע בשום דבר. הנפש שלו אינו שוקטת. אך מילא את כריסו בכמה שעות של יגיעה בתורה, והוא כבר רעב. נפשו כמזה לעיסוק מעמיק בתורת החסידים, לתפילה המשביעה את בעליה. אך גם לאחר תפילה של שעות רבות, הוא עדיין רעב שוב ללימוד התורה"ק. הגמרא קורצת לו מהארון, והוא לא מתאפק. הוא אמנם רעב, האוכל הגשמי מחכה על השולחן, אבל הרעב הרוחני מציק יותר. "הצדיק יש לו עין רעה ברוחני, שאין עינו שבע בכל מעשים טובים שעושה, כמו שיש לרשע עין רעה בגשמי" (בעל שם טוב על התורה לך לך).

זהו יום שאותו מנצלים לפתיחת הנשמה, לגילוי הנפש, להטעימה מטעם היחוד עם הקב"ה. להשתכר מה'כתר', להתפרק לתוך ה'אקדמות', ולשבוע מה'אנכי ה' אלקיך'. בל נשכח, זאת חתונה! הקשר של היחוד בכל ימות השנה, תלוי במידת השמחה של החתן וכלה ביום הזה, הבה נשמח את החתן וכלה, ונזכה לחמשה קולות של תורה.

מהי "דרך החסידות"?

לרגל הילולת הבעש"ט בחג השבועות

מאמר מיוחד לרגל הילולת הבעש"ט

מאת המשפיע

הגה"צ רבי יחיאל יהושע שיינפלד שליט"א

מהי אותה 'דרך'?

החסידות היא רב אנפין ורבת הגוונים, כמה שבילין נסתעפו הימנה, וכמה נהרות יתפרדו ממנה, אבל כולם מרועה אחד ניתנו - הוא מרנא הבעש"ט הקדוש נ"ע, אשר הוריד לעולם 'דרך' מסוימת, וצריך לבאר מהי אותה 'דרך'.

והלא כאשר ניגשים לבאר מה חידשה החסידות נתקלים בקושיא חזקה: ממה נפשך, אם החסידות הולידה דרך חדשה שמשם מתקרבים יותר להקב"ה, מה היה עד אז? וכי עד הבעש"ט היה הגן עדן ריק מצדיקים ח"ו, וכי גאוני עולם שהתנגדו לחסידות היה חסר להם מאומה? ומאידך, אם אפשר להסתדר היטב בלי חסידות ולחסות בגן עדן בלי דרך הבעש"ט, אם כן למה זה אנכי?

וכאשר נבין את 'דרך' הבעש"ט, יובן הכל היטב בעה"י.

קודם הבעש"ט היה הגן-עדן ריק ח"ו?

דהנה כולי עלמא מודי שצריך לעבוד את ה', לאהבה וליראה ולדבקה בו, ולעסוק בתורתו יום ולילה. אין מי שחולק על ה'הפרטים' הללו, שאנו מחוייבים בהם מן התורה. השאלה היא על ה'דרך' הכללית, מה התכלית בכל התורה והמצוות.

יש שיאמרו שההבדל הוא, האם לומדים ומקיימים המצוות כדי לצאת ידי חובה, או שמא מחפשים בכל דבר את השי"ת. יש בכך בסיס של אמת, אבל האם קודם הבעש"ט או המתנגדים לדרך הבעש"ט היה חסר להם בחיפוש אחר השי"ת?

והתשובה היא, שיש אופן של קיום התורה ומצוות כעבדא קמיה מריה, מתוך יראה, ומתוך הרגשת ריחוק.

הדבר דומה לעבד שמגיע לבית אדוניו, ובמקום לנקות ולכבס, הוא נכנס לחדר אדונו, מגיש לו כוס תה ושואל אותו בחביבות: אדוני היקר מה נשמע? איך אתה מרגיש? הלוא יגער בו האדון ויאמר לו: איני מבקש קשרי ידידות איתך, לך לך לעבודתך!

משא"כ בן שאביו מבקש לו טובה, אין בעשיה זו משום 'עבדות', אלא יש כאן קשר של אב ובן, ואם הבן יאמר: לפקודתך! אבי! כמו שהעבד יאמר לאדונו, הלא אין לך בושא גדולה מזו. המושג של 'לצאת ידי חובתו' - באם נאמר ביחס לעבד, הרי זה שבח גדול לעבד שהוא נאמן לעבודתו ועושה הכל כדי לעמוד בהתחייבותו, אבל אם נאמר שהבן מקיים רצון אביו רק כדי לצאת ידי חובתו, הרי זה עלבון עבדו. וכן אם ידרוש הבן שכר פעולה וירצה לעבוד בבית לפי תשלום שעות, הלא לפתי ייחשב.

כמו כן, כאשר העבד ישאל את אדונו: מדוע צוית לעשות כן? מה טעם הדבר? מה כוונתך בכך? אין לך

העזת פנים יותר מזה, אך כאשר הבן מתעניין וחוקר ודורש מה היתה כוונת אביו בציווי זה, הריהו גורם נחת רוח לאביו שרואה שהבן שואל וחוקר אודותיו ורוצה למלא בקשתו באופן הטוב ביותר.

נמצא א"כ שהבן והעבד שניהם צריכים למלא את פקודות האב-האדון בהידור הגדול ביותר, אבל השאלה הגדולה היא באיזה 'דרך' מקיימים את הציווי, האם כבן או כעבד, האם מתוך חיפוש קשר ואהבה או מתוך רצון למלא את הפקודה באופן המושלם ביותר.

הבעש"ט מתחיל את זגן ביהמ"ק השלישי

בית המקדש הראשון היה גילוי אור אלוקי עצום ונורא, עד שהעידו צדיקים שאפילו נער קטן היה יודע

"ממה נפשך, אם החסידות הולידה דרך חדשה שמשם מתקרבים יותר להקב"ה, מה היה עד אז? וכי עד הבעש"ט היה הגן עדן ריק מצדיקים ח"ו, וכי גאוני עולם שהתנגדו לחסידות היה חסר להם מאומה? ומאידך, אם אפשר להסתדר היטב בלי חסידות ולחסות בגן עדן בלי דרך הבעש"ט, אם כן למה זה אנכי?"

כל הכוונות והיחודים יותר מצדיקי עליון שרפי מעלה בדורותינו אנו. נשפך שם אור של נבואה, אך בעיקר אור של אהבת ה' שאין לתאר ולשער.

[וכן מצינו בכתבי התפארת שלמה (מועדים שער התפלה) וזל"ק: כאשר ידענו כן המעשה מפי אדמו"ר הרב הקדוש המגיד מקאזניץ זלה"ה שסיפר על דברי הרוח הדבוק באחד שבא לפני הרב ר' יהודה חסיד משידלאווצי. והרב הנ"ל נתכוון בשמות הקדושים לבעבור לגרשו מנפש האדם ההוא, אז שחק עליו ואמר כי בימיו הילדים הקטנים היו יודעים מכוונות כאלה, והוא היה הראשון אשר הרים ידו ראשונה

בזכריה הנביא ע"ה בעת הריגתו בבהמ"ק, ומן אז והלאה יותר מב' אלפים שנה הוא נדחה מכף אל כף ולא ינוח ולא ישקוט אף בגיהנם.

ובנוסח אחר מובא בספר שיחות חיים (עמ' 17): סיפר כ"ק מרן ממאגלינצא אשר פעם אחת הביאו לפני המגיד הקדוש מקאזניץ דיבוק אחד, ויאמר לו המגיד, רשע, למה תענה נפש מישראל למה לא תצא ממנה. ויענה לו הדיבוק, למה תדברו עמי גבוהות, הלא בימי, נערים כבני שש שנים היו משיגים יותר מכנס. ויאמר לו המגיד עוד הפעם, רשע, אמור לי מי אתה, ואם לא תאמר לי אז אשליך אותך בעומקא דתהומא רבא. ויען הרוח אנכי הייתי שר האלף, והייתי בימי המקדש הראשון, ואני נתתי הכאה הראשונה לזכריה הנביא בבית המקדש. יעוין שם].

בזמן בית המקדש היה שורה אור הדביקות בכל רגע ורגע בדרגות עצומות שאפילו יחידי הדורות אינם יכולים לשער.

ודווקא משום כך זלזלו ישראל אפילו בעבירות החמורות ביותר, כי היו בטוחים בעצמם שהמלך לא הולך לזרוק את בנו מהארמון משום עבירות כלשהן, וכמאמר הכתוב (ירמיה ז, ד) 'אל תבטחו לכם אל דברי השקר לאמר היכל ה' היכל ה' היכל ה' המה', ופירש במצודת דוד 'אל דברי השקר' - אל דבר שאין בו ממש, שהם אומרים 'היכל ה' וגו' המה', רצונו לומר [שישראל היו אומרים] הלא היכל ה' המה בתוכנו ולא יחריב ה' את היכלו, ואמר שלשה פעמים היכל ה' על האולם וההיכל והדביר שכולם נקראים בשם היכל.

אך כאשר נתמלאה סאתן נחרב ביהמ"ק והוגלו מארצם, כמו שאמרו חז"ל על ביהמ"ק הראשון (יומא ט:): 'רשעים היו, אלא שתלו בטחונם בהקב"ה'.

אי לכך, בהגיע ביהמ"ק השני נאחזו ישראל בריבוי יראה, כעבדא קמיה מריה, כדאיתא בגמ' (שם) שהיתה בהם שנאת חינוס, וגם אמרו (ב"מ פה:): שלא ברכו בתורה תחילה כמו שמפרש הר"ן (גדרים פא:). שמצא במגילת סתרים של רבינו יונה שלא עסקו בתורה לשמה (עי' ב"ח או"ח סי' מז), אלא 'העמידו דבריהם על הדין' (ב"מ ל:). שלמדו וקיימו המצוות מפני שכך הוא הדין ובאם לאו ממתינ להם עונש.

גם ביהמ"ק השני נחרב, ועל דא אמרו רבותינו (יומא ט:): ראשונים שנתגלה עוונם - נתגלה קצם, אחרונים שלא נתגלה עוונם - לא נתגלה קצם. כי בזמן בית שני הקפידו לקיים כל התורה באופן המושלם ביותר, אך 'לא נתגלה עוונם' כי אי אפשר להצביע ולהראות שיש להם חסרון מסויים במעשה המצוות, כי בחיצוניות היה הכל מושלם בתכלית ההידור, רק ה'נשמה' הפנימית היתה חסרה.

בביהמ"ק השלישי יהיה 'בנין שלם', שם ישתלבו ויושלמו שני הצדדים: אהבה לצד יראה; בן לצד עבד; אור לצד כלי; נשמתא דאורייתא לצד גופי התורה.

ולצורך כך הוריד הקב"ה את נשמת עיר וקדיש מן שמיא נחית, נשמת הבעש"ט הק', שיחזיר את עבודת בית המקדש למקומה, להכניס 'אור' בתוך הכלים, לרומם את האהבה ולהפיח נשמה אלוקית בתוך העשייה הגדולה.

על מה יצאה ההתנגדות?

וכאשר רוצים לראות מהי אותה 'דרך' של הבעש"ט, יש שיטה פשוטה: לבדוק מה היתה ההתנגדות אליה? באיזה עבירות האשימו את החסידות, ולמה שרפו את ספרי החסידות והחרימו אותם.

ההתנגדות לא היתה בגלל המלבושים של החסידות, ולא משום שה'גארטל' ושאר אביזרי החסידות, אלא משום שהחסידות הכניסה את הש"ת לכל מקום, לתוך התורה, לתוך התפילה, לתוך השבת, ולתוך כל תחום בעבודת ה' ואפילו בתוך הגשמיות.

הסיבה שבעבורה שרפו את ספרי ה'תולדות' בריש גלי, הוא משום שכתב שהקב"ה נמצא בכל מקום, הכל אלוקות, לית אתר פנוי מיניה. דברים שבזמנינו פשוטים וידועים, בזמן הבעש"ט היו חידוש עצום. עד אז היתה עבודה מתוך יראה, מתוך הרגשה של 'שמור מרחק' מהקב"ה, הוא לא חבר שלך, הוא בשמים ואתה בארץ. אבל ה'דרך' של הבעש"ט הוא להוריד את המלך ולהביא אותו למטה, אלינו, שנוכל להשיג אותו בכל אתר ואתר, מלא כל הארץ כבודו, מתוך 'קירוב' ומתוך אהבה, כבן העובד את אביו.

ניטול לדוגמא קטע מהחיבור 'שבר פושעים' שיצא לאור ע"י המתנגדים לדרך החסידות: "במוצאי שבת, בסעודה שלישית, מכינים עצמם לרוח קדים חרישית ותנוח עליהם הרוח והמה מתנבאים". יש כאן האשמה 'כבידה' מאוד, על יהודים שיושבים בסעודה שלישית, מתפשטים מכל חיזו דהאי עלמא, מבטלים ומבזבזים יקר, כדי לנגן ולהתבונן, מתוך רצון להכין עצמם לקבל רוח דקדושה ורוח נבואה כדי להתדבק בהקב"ה בדביקות עילאה.

יש בספה"ק נפש החיים פרק שלם כנגד אותם הסוברים ש'תורה לשמה' היא לשם דביקות בהקב"ה. צריך להתעמק בדבריו הקדושים ולהבין מה היתה כוונתו, כי בזה"ק ובספרי יראה איתא להדיא שתורה לשמה היא לשם דביקות ולשם השכינה וכיוצא"ב, ואף גם הנפש החיים עצמו בהמשך הדברים כותב שתורה לשמה היא לשם דביקות [כלשונו] (שער ד פ"ו): יכוין להתדבק בלימודו בו בתורה בו בהקב"ה, היינו להתדבק בכל כחותיו לדבר ה' זו הלכה, וזוה הוא דבוק בו יתברך ממש כביכול], אלא שהיטב חרה לו אודות אותם החסידים שזלזלו בלומדי התורה באמנם שכוונתם להתגדל בתורה ולא להתדבק בהש"ת ומחמת שהקצינו ביותר הוכרח הנפש החיים לצאת מעט מקו המשוה.

אף הנודע ביהודה, שהבעש"ט הק' העיד שהכריזו בשמים על גדלותו בתורה ועל נשמתו הנשגבה (צורר החיים מערכת נ' אות קנט), יצא בחריפות נוראה נגד החסידים, וכל זאת למה, משום שאמרו 'לשם יחוד קוב"ה ושכינתיה' קודם כל מצוה.

ומתוך כל זאת אנו למדים, כי כל ההתנגדות היתה משום נקודה אחת החוזרת על עצמה: על החידוש של החסידות לנסות ולהכניס את הקב"ה בכל מקום, בתורה, במצוה, בעולמות הגשמיים ובתוך הגשמיות עצמה [ואפשר להרחיב בזה אודות שני הצדדים העקרוניים, האם צריך להתדבק ב'רצון' או גם ב'בעל הרצון' ואכמ"ל].

כי עד אז אכן היה 'דרך' אחר בעבודת ה', דרך של יראה, של ריחוק, כעבדא קמיה מריה, בה צריך

לעשות את המוטל עלינו בלי 'להתייחד' ולהתחסד' עם הקב"ה יותר מדי, עד ששלח הקב"ה את נשמת הבעש"ט עם 'דרך' אחרת, של אהבה וקירוב, 'בן רחומא דיליה, כבן דחפיש בגניזו בכל רזין דביתיה' (זוה"ק בהר קיא); כדי להצמיד את ישראל לקראת השלב הבא של התנוצצות אורו של משיח, הכהנה לבנין ביהמ"ק השלישי, שאז יבקע כשחר אורו יתברך בריש גלי.

איך היו נראים המ'וכיחים' עד לזמן הבעש"ט? הם היו מתארים את היסורים הנוראים בגיהנום, וכל העם געה בבכי. ואילו הבעש"ט לא סבל דרשן שהיה מוכיח ומדבר בגנותן של ישראל (נתיב מצוותיך, אמונה ג כב), והעמיד 'דרך' אחרת, לא כאדון המצליף בעבדו, אלא כאב המצווה את בנו משום שמחפש את ה'קשר' עם הבן.

לאחר שבזמנינו נתפשטו עיקרי 'דרך' החסידות, וכבר נעשתה לדרך שהרבים מצויים שם, והפכה לנחלת הכלל, מגיעים ושואלים: מה חידשה החסידות?!

הדברים פשוטים כ"כ, החסידות לא חידשה 'פרטים' אלא 'דרך', ועל הדרך הזאת היא ספגה התנגדות גדולה מאוד בתחילת דרכה, וכל אותם ענקי רוח שהתנגדו, היו נאמנים לדרך הקודמת שלא חסר בה מאומה, ויתכן גם שלא נדרש מהם לשנות דרכם, אך החל מהבעש"ט קמה וגם ניצבה דרך מחודשת של 'קרבה אל נפשי גאלה', דרך של גאולה, בבחינת 'תורתו של משיח' שעליה נאמר 'תורה חדשה מאתי תצא', ותורה חדשה זו אינה פוסלת או ממעטת ח"ו את התורה הישנה, אלא מגיעה להציע דרך אחרת לדור החדש - דור הגאולה, בו אנו מקווים להתגלות עולם חדש

"לאחר שבזמנינו נתפשטו עיקרי 'דרך' החסידות, וכבר נעשתה לדרך שהרבים מצויים שם, והפכה לנחלת הכלל, מגיעים ושואלים: מה חידשה החסידות?!"

ושונה לגמרי, שעליו נאמר (יואל ג, א-ה) "והיה אחרי כן אשפוך את רוחי על כל בשר, ונבאו בניכם ובנותיכם, זקנים חלומות יחלמו, בחוריהם חזיונות יראו, והיה כל אשר יקרא בשם ה' ימלט", (וכן כתוב (ישעיה יא, ט) "כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

הגלות הסתיימה!

כשהולכים מעיר לעיר, אזי ככל שמתרחקים יותר מהעיר, כך מתגברת החשיכה יותר ויותר. אך לפתע מתחיל להאיר מעט אור המתגבר והולך כי מתקרבים לעיר החדשה. וכך נדמים אנו, לאחר שעברנו את שנות הגלות החשוכים והאינדיים, התרחקנו יותר ויותר מביהמ"ק השני, וככל שעברו השנים, כך התגברה לה ירידת הדורות.

אך לפתע התחיל להפציע האור בדמותו של הבעש"ט הק' שאמר להם לישראל: **סיימו עם הגלות, סיימו עם מסכת ההספדים והקינות, מתחילים עכשיו להתקרב לימות המשיח ולביהמ"ק השלישי, תתחילו לחיות גאולה דיג**, והאור מתגלה והולך, 'אורח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום' (משלי ד, יח).

וכה כתב בספה"ק **אור לשמים** (פר' תצוה) וז"ל: איתא בספר **'ברית מנוחה'** (ניקוד הח') **מה שנאמר בגמרא (עין שבת קיב) אם הראשונים כבני אדם**

וכו', זה נאמר לדורותם, אבל הדרא בתראה יהיה יותר גדולים מדורות ראשונים כו' כי הם בסוד 'סוף מעשה במחשבה תחילה', בסוד ה"א אחרונה. עכ"ל"ק.

ובספה"ק **שארית ישראל** (שער ההתקשרות דרוש ד') כתב: **'החכמים גדולי הדור מהריב"ש ז"ל עד התגלות משיח לגמרי, הם הארות המשיח כנודע'**.

יסוד גדול מובא בספה"ק **תשואות חן** (פר' ורא): "אמר הבעל שם טוב ז"ל בענין הכתוב (תהלים ס"ט) קרבה אל נפשי גאלה שהוא תפלה על גאולה פרטית של הנפש שלו מגלות היצר הרע, **וכשיגאל כל אחד גאולה פרטית, אז יהיה אחר כך גאולה כללית**, ויבא משיח במהרה בימינו אמן, וידעו אותו מקטנם ועד גדולם לעשות הכל לשמו יתברך בלבדו".

כיוצא בזה כתב ה'**תולדות'** (פר' שמיני): "וכמו ששמעתי פירוש הפסוק (תהלים ס"ט) קרבה אל נפשי גאלה כי קודם שיתפלל על גאולה כללית צריך להתפלל על גאולה פרטית לנפשו ודפח"ח".

הבעש"ט הק' אומר שמשיח לא יכול לגאול את ישראל גאולה כללית באם אנו לא נגאל את עצמינו תחילה גאולה פרטית, אנו חייבים להתחיל לחיות כמו בגאולה בכל הנוגע לעבודה הפרטית של איש ישראל. במקום לקום בבוקר ולמנות את העבירות שעשינו בעבר, ולהחשיב את עצמינו כדור של נפשות חלשות ולהספיד את עצמינו בקשיי הגלות, אפשר להשכים ולהתכונן לקראת שעת דביקות עם הקב"ה, להתבונן בענייני אחדות ה', לבקש על רוח הקודש, על נבואה, על השגות, על הכל. אנו חייבים לגאול את עצמינו, לכל הפחות לשאוף להגיע לדרגות גבוהות, לחיות עם השכינה, לחפש קירבת ה' כמו גדולי הצדיקים, בלי להלקות שוב ושוב את עצמינו. אלא לחיות בתענוג עליון, להתדבק בצדיקי עולם שלימדו אותנו דרכי הדביקות האלוהית, כי משיח ממתין לגאול דור שיש להם כבר מושג מהי הגאולה וממתינים לדרגות של 'עין לא ראתה אלקים זולתך' הממתינות לנו לימות המשיח.

לרונם את ההשגות!

מרב שהורגלנו בחיי הגלות והצרות והתלאות והרדיפות, שכחנו את הצורה האמיתית של 'כל ישראל בני מלכים', איבדנו את הצורה שלנו, את הרחבת הדעת, את התענוג האלוהי, את האופן הטבעי שבו ניגש איש ישראל לעבוד את קונו מתוך השגות, דביקות, נבואה, רוח הקודש, עליות, יחודים, הפשטה, ביטול, וכל שאר המדרגות, והורגלנו בחיי דוחק וקוצר רוח, סיגופים ודחקות, עד שזה נהפך להיות לאחד מעיקרי האידישקייט, וכאשר מזכירים את המושג 'הנאה' או 'תענוג' מיד נדמים כפורק עול.

ועל כך קונן ירמיהו (איכה ג, יז) "תזנוח משלום נפשי, נשיתי טובה", שכחנו את הטובה ואת התענוג שזכינו להם פעם בזמן בית המקדש, וכאשר מדברים על השגות ועל מדרגות זה נשמע לנו כדבר מוזר השייך לאנשים תמהוניים או לצדיקי עולם, אנו אפילו לא מתפללים על כך ולא מעוניינים בכך, ואפילו קצת מפחדים מזו.

וידועה מליצת הרב **בעל התניא** זי"ע שאמר: **'המשיח שמחכים עליו - לא יגיע לעולם, והמשיח האמיתי - אין מחכים עליו כלל'**.

ועבור התפקיד הזה נבחרה נשמת הבעש"ט לסולל דרך ולהעמיד מסילה, להראות לנו שיש הרבה טפחים מעל הקרקע, ובמקום להיות עסוק עם חלק העשייה בלבד שהוא הבסיס והשער שחייבים לעבור דרכו, יש הרבה פרסאות גבוהות יותר, היכולת שלמים של דביקות, תענוג, אהבה ויראה, וכל מיני מטעמים, שאנו יכולים כאן בעולם הזה להתדבק אליהם.

דבר שבמגזין, אפילו באלף לא בטיל - אכן קשור אלי?

בפרט כשאני מבחין בגדולי העדה, גאוני התורה ואנשי מעשה, מורמים מעם ונערצים בעיני כל - מרגיש אני כיצד כל אישיותי מצטמקת ומתכווצת. מה אני ומה חיי, סתם חומר לעיבי שכבת השוליים. עוד דמות סתמית בתוך העם היושב במערב.
לא שאני מרוצה בכך, אבל מה אפשר לעשות?

ואיפה אני?

חבל מאוד.
כי אילו היינו רואים כיצד מסתכלים עלינו מן השמים, הרי שאפילו נרצה לא נוכל להישבר. לעולם לא.

"וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלוקים" וגו' - אומר הרה"ק הרבי ר' בונים מפרשיסחא זיע"א - לכל יהודי יש ידיעה והשגה אישית בעבודת השי"ת ובקרבת האלוקים, "אין עוד!" - אין עוד אחד בעולם שיש לו ידיעה זאת שיש לך! לכל אחד יש השגה מיוחדת לו, ואין אדם נוגע בהשגתו של חברו אפילו כמלוא נימה.

ישראל ראשי תיבות: "יש שישם ריבוא אותיות לתורה". ספר תורה שחסר אות אחת - פסול. גם כלל ישראל שחסר ממנו נשמה אחת - פגום הוא. עם ישראל פשוט אינו אותו דבר בלעדיו!

קשה להרגיש, אבל מוכרחים להאמין. זאת המציאות.
במתן תורה שמע כל אחד ואחד את הדברות לפי בחינתו ומדרגתו. "קול ה' בכוח" - לפי כוחו של כל אחד ואחד. האנכי ה' אלוהיך של אותו מו"ץ חשוב היושב במזרח, אינו מדרגת האנכי שלי, וכן להפך.

אין סטנדרט מסוים של 'אנכי' לא יהיה לך ושאר הדברות, שכולם צריכים לקבל כאחד, וממילא מי שלא מתאים, נפלט מהמערכת. כל אחד יש לו את המקום שלו, ששם הוא מקבל את התורה. כל יהודי ויהודי הוא חתן בפני עצמו עם התורה, והכלה מכירה היטב את החתן, ורוצה אותו בדיוק כמו שהוא!

על כן, תפקידי עתה להתייחד עם עצמי ונפשי, לגלות את הרצוני הפרטי לפי מצבי העכשווי של חיבורי הפרטי לתורה, למצוות, לאמונה ולעבודת השי"ת -

ומפה, להתקרב.

להתחבר.

להתאחד מחדש---

למה הדבר דומה? לתזמורת מופלאה ועשירה- כלים. אם כל הנגנים ינסו לראות איך 'כולם' מנגנים ולהשתלב 'יחד עם כולם' - תהיה התוצאה עלובה למדי. אבל כשכל נגן מרוכז בעצמו, האיקות עולה פלאים. כשכל אחד מכון את לבו לכלי שלו, לקול המיוחד שלו בניגון, לסולם והתווים הייחודיים לו - אזי המיזוג של עשרות הקולות הייחודיים מתאחדת לכדי סימפוניה עשירה, עמוקה ומרטיטה.

והמנצח הגדול של התזמורת - היוצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם - הוא שומע ומבחין היטב בכל צליל.
והוא אינו מוותר על אף אחד מהם.

למעשה:

אם ארגיש לפני / במשך החג, במהלך התפילה או הטיש - כאילו הלכתי לאיבוד. לפני שאני מנסה להתחבר ולהיות 'כמו כולם', אעצום עיני, במעשה או בהרגשה - ואתרכז בעצמי. אפוא המקום שלי בקבלת התורה? לחפש את נקודת החיבור שלי ללימוד התורה ולקיומה. למצוות ה' ועבודתו.

אשנן: השי"ת מחכה לי. הוא רוצה אותי כמו שאני. הוא רוצה לתת לי את התורה המתאימה למצבי עתה. הוא אינו מסתפק במה שרבות אלפי ישראל קיבלו את התורה, אין די לו במה שגדול הדור קיבל את התורה ביתר שאת, והעצים את התמדתו הנוראה. כל זה אינו מספק אותו.

הוא מחכה לי אישית.

ואין בכלל אלא מה שבפרט. כשכל אחד ואחד ינסה להתחבר לתורה מהמקום שלו, אפוא שהלב שלו נמצא - מתחברים ומתאחדים כל הלבבות להרמוניה מרהיבה שעולה ומיתמרת לשמי השמיים.

מיליוני איש עמדו שם.
לא כאותם מעמדים שהשתתפו בהם כמה מאות או אלפים, והנה מתפרסמים הערכות על 45,000 איש ששרו יחדיו 'שושנת יעקב'...". המספר הזה לשם שינוי, מדויק. שישם רבוא היו רק הגברים מבין עשרים שנה, צא וחשוב על המליונים שהיו הכל יחד.

תחת שמי הלילה העוטפים את מדבר סיני, עמדו שם ים אינסופי של אנשים. כולם, כאיש אחד בלב אחד, נשאו עיניים אל הדר הבורע והעשן, ופתחו וענו בקול גדול והשתוקקות יוקדת: "נעשה ונשמע!"---

כמה עוצמה והדר אפוא את המעמד הענק, כשמרחב עצום כוסה ברבי רבבות איש, שייחודו לבם כאחד לקבל תורה משמים. הבריאה כולה דממה, כלב לא נבח וציפור לא צייצה, בשעה שהקולות והברקים וקול השופר הדהדו במרחב והרעידו את השמים השחורים. "קול ה' בהדה, קול ה' שובר ארזים, קול ה' חייל מדבר יחיל ה' מדבר קרש"---

איוז זכות נשגבה הייתה זאת, לכל אחד ואחד שזכה לקחת חלק באותו מעמד נורא הוד.

אלא שכלל שהדשא נראה מבחוץ מושלם, ירוק ורענן - במבט קרוב יותר, ניתן למצוא בו עשבים יבשים וצהובים, או איים ריקים של עפר ובוץ.

בשולי המעמד, עמדו להם בפישוק רגליים דתן ואבירם וחבריהם הממורמרים, וסגירות מעלות עשן משתרבות משפתותיהם. אכן, הם היו תמיד מובילי האופוזיציה של עם ישראל, אבל אפשר להבין אותם במקצת. סוף כל סוף, לא כל אחד מסוגל להתחבר למעמדים המוניים. עם כל העוצמה המרגשת - דווקא ההמוניות הרבה עשויה לגרום ליחידים להיפלט מן המערכת.

אחר הכל, אדם צריך מעמד. הוא זקוק למקום שלו בחברה.

ובמעמדים כאלו זה לא קיים.

יפה מאוד להיות חלק מדבר ענק שכזה, אבל כמה אפשר להיות רק 'חלק'? אדם אוהב להרגיש שהוא 'הכל', מה ששייך רק ביושבו בקרב קהל סמלי. שם מרגישים כולם כבני משפחה אחת, ולכל אחד הייחודיות שלו. אבל כנסו רבבות אף אחד אינו מתעניין בייחודיות שלי או בכישרונות שלי, זקוקים לי שם רק כדי שאוסף בנוכחותי עוד נקודה בתוך הקהל העצום.

אם זה היה קורה בעידן הטכנולוגי, ההשתתפות שלהם היתה מתבטאת בכך, שהם מזדרזים לתעד את המעמד ולשתף ראשונים את העיתונות בסקופ בלעדי.

בקיצור, הם נמצאים שם בגוף, אבל הנפש מבחוץ.

בעוד שכולם מתכוננים לשמוע את קול ה', קרה נס שלא ציפו לה. כולם 'רואים' את הקולות. הדתנים והאבירים מרימים עיניהם ו'רואים'!! את קול ה' מתפוצץ ומתפצל למיליונים, וכל אחד מהם רואה ומקבל ישירות כאילו בקרני לייזר אותיות של אש לכיוונו האישי: אנכי! ה' אלקיך! כן. אני האלקים שלך דתן היקר! אשר הוצאתיך מארץ מצרים! הוצאתי אותך באופן פרטני ממצרים, כדי להתקשר איתך בברית יחד.

אבוד בין אלפים

כבימים ההם, בזמן הזה. בחג השבועות נקבצים בהיכליהם של צדיקי הדור מאות ואלפי ישראל, זקנים ונערים יחדיו, אין ערוך להוד וההדר הנשקף, בקיבוץ מאות ואלפים מישראל במקום אחד, וביניהם תלמידי חכמים שאין להם בעולםם אלא ד' אמות של הלכה, עובדי ה' מופלגים המסולאים בפז. לב כל אחד וודאי מתעורר בהתלהבות לתורה ועבודת הבורא, מה שלא קורה כששרויים בקרב בבית-מדרש מרווח וציבור מצומצם.

אכן זה לעומת זה - לפעמים, הרעש וההמוניות מכהים את הייחודיות של הפרט. בשטיבל יש לי את הפינה שלי, המקום המיוחד שלי. שם אני שיינער יונגר-מאן, מוקף בידידים ורעים מוכרים מימים ימימה.

ופה? אבוד אנכי בבית-החרושת התעשייתי הלזוה. בטל בשישים בקלחת ההומה. במה נחשב אני כאן? מספר בתוך מספרים. נקודה אחת בתוך ים גדול.

וכשמחשבות אלו תוקפות את לבי, יכולים אלפים סביבי לשווע ולהתחנן בברכת 'אהבה רבה', וקול התחינה בוקעת ועולה לשמים - והלב שלי נשאר בודד ומונוח. קל לי יותר למצוא את מקומי בשוליים, עם איזה קיפקע של חברים מוכרים. שם אני מרגיש בטוח ועטוף תמיכה.

וגם אם אני לא שייך לשוליים. אבל לב יודע מרת נפשה, כמה הקשר שלי לתורה רופף, וכמה אני מחובר במפנים למעמד קבלת התורה תשפ"ו.

יצא לאור ע"י

ממלכת אש החסידות העולמית (ע"ר)

לקבלת הנגיד לראות ולהשית - טלפון: 02-5026558 פקס 02-5702061

a025026558@gmail.com

שערי השפעה
כלי עוד וסיוע לעוסקים בהשפעה
להעביר ולהבטיח את האש לדורות

חסידות פלאם

03-3044444

מיליוני דקות ושעות ודגלובות
באש החסידות בכל מקום ובכל זמן
עם טרילי המשפיעים שליט"א

מאירים את הבית

העניינים לדבבות אלפי ישיאל הנאמרים
את עניינים בספרי "אש החסידות"
בעת לילי הדיאלוג משלוח עד הבית
במחיר מסובסד

נחורא בכל מקום

אלפים ורבבות בנעים את נפשם השיקרה
בגליון הפופולרי "נחורא"
בישורפנותם הקבועה נכלל לפיד
עד מיקר להפצת החסידות

העניין מזה?

אחרי 12 שנות נבירה של הפצת החסידות בכל המישורים והתחומים;
בבן והטעת הספרים מעדכנת "חסידות פלאם", מימם שיער השפעה, העניין הפופולרי "נחורא"
במקום נשמה לשמעת את דעת לקראת המסמך רבינו ושיפור הפעילות
סדרכת אש הבעל שם טוב והלמיון יגיע לכל הדעה ומבוקש.

03-3044444 כ"חסידות פלאם"
ובמדרים פלום - "אש החסידות"

כל הפרטים להתקשרות
להתקשר "ט"ז ע":
להתקשרות?

אחסיד?
מה השביל שלך
להתקשרות?

